

אור

הגאולה

הספר שלי אתחלתא דגאולה

ניצבים - וילך - כ"ה אלול תשע"ג 41

עיונים ועצות למעשה מתורות רביה"ק ■ עפ"י העמוד היומי בליקו"מ

לוח העמוד היומי			
יום	החורף	העמוד	ליקו"מ
יום	בחדש	בלקו"מ	י"ד ח"ב
שבת	כ"ה	כ"ב	רכ"ח
ראשון	כ"ו	כ"ד	רכ"ט
שני	כ"ז	כ"ד	ר"ל
שלישי	כ"ח	כ"ה	רל"א
רביעי	כ"ט	כ"ה	רל"ב
חמישי	א'	כ"ו	רל"ג
שישי	ב'	כ"ו	רל"ד

לקוטי-הלכות הלכה למעשה

עפ"י הדף היומי בליקו"מ

הל' פדיון בכור ה'

א. כשנסתלק הצדיק ונדמה שנסתלק אבל באמת לא נסתלק כלל, כי תכף עולה קצה התחתון ומאיר בעולם שהוא ההשארה שהשאיר בעולם על ידי ספריו ותלמידיו. (ה - ט)

ב. מחזיב כל אחד לעסק בישוב העולם, דהיינו להכניס הדעת האמתי באחרים שזה עקר עוסק בישוב העולם, וכשנשראף יזכו לעשות רצונו הם מחזיבים להשתדל בכל כחם להכניס זה הדעת גם באמות העולם. (ה - יג)

ג. הממון והעשירות בקדשה גבה מאד מאד, כי נמשך מהינדים שיש בים החכמה וכיו' ועל כן מאיר שם הארת הרצון, אבל זה אין זוכה כי אם הצדיק האמת והנלוים אליו באמת שמקבלים דעתו שמאיר בבן ותלמיד, אבל להפך חס ושלום מי שאין מקבל הדעת הנ"ל, מפל שכן מי שחולק על הצדיק הזה שמאיר הדעת הנ"ל כל נפילתו הוא על ידי הממון והעשירות. (ה - יד)

"כשפוגמין בהעשירות יכולה הסטרא אחרא להפך מהפך אל הפך חס ושלום עד שיעשה עבודה זרה מהעשירות מחמת שבשורשו יש בו קדשה גבה, כי זה ידוע שבכל מקום שיש קדשה גבה ביותר כשפוגמין שם חס ושלום הפגם גדול מאד, כי את זה לעמת זה רע לעמת טוב וכיו'."

ד. הכופר בהצדיק האמת בא לידי כפירות בה' ותברך. (ה - טו)

ה. שרואל לא יכלו לצאת ממצרים עד שיעלו עצמות יוסף עמיהם כמו שהשביעים ואלקים פקד <<<<

מעלת הלימוד

הפליא עצה הגדיל תושיה. בכמה דרכים שונים. חדשים ונפלאים. כי בעצם חלישותנו. ולגדל התגברות יצרו של אדם שמתגבר עליו בכל יום כמו שאמר רבותינו, זכרונם לברכה. על כן אנו צריכין עצות והתעוררות לעבודתו ותברך בכמה דרכים. כי לפעמים האדם מתעורר לדרך זה ועבודה זאת על ידי אור התורה הזאת. ולפעמים אינו מתעורר לזה על ידי תורה זאת רק על ידי תורה אחרת. והכל לפי האדם וכפי המדרגה שלו וכפי הזמן והמקום.

טעמו וראו כי טוב ה'. שמועז אמריו כי נעמו מאד. לכל אשר חפץ באמת לאמתו ורוצה להסתפל על עצמו ולחוס על חייו האמתיים לחשב על אחריתו וסופו בהאיך אנפין יעול קדם מלפא וכיו' וכיו' פאשר כל אדם יודע בנפשו ולבבו.

(הקדמה לליקוטי מוהר"ן)

תורה י"ז תנינא

שמח וטוב לב

הסיבה שקדושת שבת נשפעת דייקא על-ידי השמחה, היא משום ששורש נפשות ישראל הוא בחינת שמחה ובמשך השבוע מחמת העוונות קשה לזכות להתחבר למקום גבוה זה, אך בשבת קודש נמתקים כל הדינים וכל אחד יכול לזכות לעונג ושמחת שבת, כל אחד יכול לזכות להתעלות ל"שורש נפשות ישראל" ולהמשיך משם הארה לנפשו, להמשיך משם את אור קדושת שבת, אך זה בתנאי שישמח ויענג את השבת בכל כוחו וליבו לכבוד השם יתברך.

"עקר קדשת שבת הוא שמחה, שצריכין לזהר מאד להיות שמח וטוב לב בשבת... שרש נפשות ישראל הוא בחינת שמחה, כי שרשם במחשבה דקודשא בריך הוא. כי ישראל עלו במחשבה תחלה ששם מקור השמחה... וזה בחינת קדשת שבת, כי שבת בחינת שמחה וחדוה. כי בשבת מתבטלים כל הדינים, כמו שכתוב, וכל שלטני רוגזין ומארי דדינא בלהון ערקין ואתעברו מנה." 2

חירות

על-ידי שבשבת האדם רק בשמחה וישוב-הדעת הוא זוכה ל"חירות", כי הסיבה שאין לאדם חרות היא מחמת שדעתו תפוסה בשעבוד ו"בזיעת אפך תאכל לחם", ועל-ידי שנכנס לעומק השמחה בה', מייד משתחררת דעתו מכל העול, הצרות והדינים.

כשדעתו מיושבת והוא מתבונן בגדולת הבורא-ברוך הוא המחיה ומקיים את כל העולמות מיד נמשך עליו יראה אמיתית, המשך בעמ' הבא

צריך לזהר מאד להיות שמח וטוב לב בשבת, כי מעלות וקדושת שבת גדולה ויקרה מאד... והכלל, שצריך לנהג שמחה גדולה בשבת קדש, ולבלי להראות שום עצבות ודאגה כלל. רק להתענג על ה' ולהרבות בתענוגי שבת בכל מיני תענוג, הן אכילה ושתייה, הן מלבושים כפי מה שיכול. כי אכילת שבת היא כלה רוחניות, בלו קדש, ועולה למקום אחר לגמרי מן אכילת חל.

שמחה

ביום שבת הקדוש יום שמחה וחדווה בכל העולמות חייבים רק "להיות בשמחה וטוב לב" ולהתענג בכל התענוגים לכבוד ה'.

"כי אפלו בחל צריכין להרחיק מאד את העצבות בפרט בעת שעוסקין באיזה קדשה בתורה או במצוה, שצריכין להתגבר ביותר שיהיה בשמחה גדולה ולבלי לשום אל לבו אז אפלו דאגות העוונות, רק לשמח את עצמו במעט טוב שיש בו עדין, כמבאר אצלנו הרבה בזה, מפל שכן וכל שכן בשבת קדש שאז אסור שיהיה בו שום עצבות ומרה שחרה כלל, כי זה עקר קדשת שבת לשמח בו בכל עז, כי הוא יום שמחה וחדוה בכל העולמות, כמו שכתוב בזהר הקדוש, פדיון חדוה ותפנוקא אשתמע וכיו'." 1

קדושת שבת

שבת קודש הוא היום הקדוש שבו בני-ישראל דבקים באביהם שבשמים, היום שכל העסקים והדאגות מפסיקים בו ויש רק אהבה ושמחה בה'.

לעלוי נשמת שמעון בן הערשיל ז"ל

לא יראה כמו שיש לו בימי החול כשדעתו משועבדת, אלא יראה

אמתית מתוך הכרה וקרבת ה'.³
"וזהו בחינת שבת שעל-ידי שבת זוכין לירא מהשם ית' בחינת "בראשית" – "ירא-שבת", שבשבת היא עיקר היראה כמובא בדברי רז"ל שבשבת היראה היא עם דעת."⁴

שמחה ויראה

דווקא יראה אמיתית הנמשכת מתוך אהבת וקירבת ה', היא הגורמת ומביאה לשמחה אמיתית בבחינת "וגילו ברעדה". כי המאמין באמת בה' וזוכה לראות את גדולת ה' מתוך דעת אמיתית, אין היראה מפילה אותו כלל וכלל, "כי גם מיראת הענש הוא שמח וטוב לב מאחר שפאמין שהכל מה' יתברך לבד והכל לטובה."⁵

"בשבת ויום טוב אז מאירין מחין גדולים מאד ואזי היראה עם דעת גדול שזהו עקר השלמות. וזהו בחינת שמחת שבת ויום טוב, כי פשהיראה עם דעת נמשך על ידה שמחה רבה בחינת וגילו ברעדה. וכן להפך על ידי השמחה נמשך החרות של שבת ויום טוב שעל ידי זה הדעת בשלמות שעל ידי זה עולה היראה, כמבאר בסיומן י"ז."⁵

התעוררות השנייה

על-ידי הדעת והמוחין הנמשכים בשבת קודש

נמשך על כל אחד התעוררות להפסיק לישון ימיו ושנותיו.

"שבת קדש הוא בחינת התעוררות השנה, כי שבת הוא בחינת דעת ומחין פדוע. כי ששת ימי המעשה שבהם עושין ועובדין כל המלאכות, זה בחינת פסילות, בחינת שנה הסתלקות המחין, ושבת היא שביטה וניחא הפך בחינת עבדות, בחינת התעוררות השנה, בחינת דעת.

ועל פן אומרים בכניסת שבת, "התעוררי התעוררי וכו' עורי עורי שיר דברי וכו'", כי אז הוא בחינת התעוררות השנה."⁶

הארת פנים

בשבת זוכה כל-אחד שפניו מאירות וזה על-ידי התורה והדעת הנמשך בשבת קודש.

"בשבת מאירין כל השבעים פנים לתורה, כי בשבת נתנה תורה. ועל פן זוכין בשבת להארת פנים, כמו שמובא במדרש, "וירך אלקים את יום השביעי" ברכו בקלסתר פנים, אין פניו של אדם בחל דומה לשל שבת, כי בשבת הוא בחינת הארת פנים שהוא בחינת התעוררות השנה."⁶

1. ליקוטי הלכות או"ח - תחומין ו. 2. ליקוטי הלכות או"ח - הלכות שבת ז. 3. כמבואר בתורה. 4. ליקוטי אבן - נט"ו. 5. ליקוטי הלכות יו"ד - בכור בהמה טהורה ד. 6. ליקוטי הלכות יו"ד - יין נסך ב.

>>>> יפקד אתכם וכו', כי כל הגאלה היתה תלויה בזה. (ה - טו)

"כי יוסף היה הצדיק האמת שהוא אחד מהשבעה רועים שהמשיכו הדעת הקדוש בעולם. וכל המשכת הדעת של הצדיק האמת אינו רק בחייו לבד כי אם, אדבא, שאחר מותו והסתלקותו מאיר דעתו יותר ויותר בעולם, כי גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם. ועל זה נאמר, ושבח אני את המתים שפבר מתו מן החיים וכו'. כמו שאמרו רז"ל שהרי פבר מתו וגזרתם ותקנייהם מתקיימים עדיו."

ו. הבעל דבר והסטרך אחר מתנגברים מאד מאד בכל דור ודור כנגד אלו הבאים לקבל את הדעת הקדוש. על פן עקר התקון על ידי הארת הרצון שמכניס בהם שאיך שיהיה על כל פנים יהיה רצונם וכסופם ונגועים וחשקים חזק תמיד לה' יתברך ועל ידי זה מתחזק ומקיימים על עמדם לבל יפלו לעולם. (ה - טז)

"על פן בשעת הסעדה שלישית שאז הוא הארת הרצון בשעת הסעדה דיקא, על פן אז עוסקין ביותר לגלות התורה ולהמשיך הדעת לתלמידים, כי עקר השארת הדעת הוא על ידי הארת הרצון שזהו בחינת הסתלקות משה בשבת במנחה, ברצון שברצונות כדי שישאר דעתו אחריו אחר הסתלקותו לנצח על ידי הארת הרצון שממשיך אז שעל ידי זה עקר המשכת הדעת של הצדיק גם אחר הסתלקותו מדור לדור לנצח נצחים."

ז. אחר הסתלקות הצדיק האמתי מאיר הדעת ביותר. וזה עקר גדלת הצדיק שהמשיך דעת גדול וקדוש פנה בעולם והאירו בתלמידיו עד שנשאר הדעת לדורות עולם לנצח. (ה - יז)

ח. אמונה היא עקר ההתחזקות, שנה צריך כל אחד מישאאל להמשיך עליו מחדש בכל יום לאזר אזור במתניו לחגר עצמו באמונה שלמה בה' יתברך ובצדיקי אמת להיות כגבור ערוף מלחמה ללחם מלחמת ה' בכל יום. (ה - יט)

ט. זה דוע וברור לכל משכיל שאין שום ממשלה ומלוכה אמתית בעולם כי אם מלכות דקדושה, דחינו פשיש לו אינה מלכות וממשלה בשביל להגדיל כבודו יתברך שהוא בחינת מלכות הקיימת לנצח, בחינת כי לה' המלוכה. אבל כל בחינת מלכות וממשלה והתנשאות שאינו לשם שמים הכל הבל נדף אין בו ממש. (ה - יט)

**לעשות
מתורות
תפילות**

רבונו של עולם איום ונורא, עזרני והושיעני וזכני מהרה ליראת הרוממות, ליראה קדושה עם דעת הנמשך משמחה של שבת קדש. מלא רחמים, גואל ומושיע, פודה ומציל, פדני והצילני, והוציאני מעבדות לחרות משעבוד לגאולה. זכני לשמחה של שבת קדש, שאזכה ברחמיך הרבים וחסדיך הגדולים, לקבל שבתות מתוך רוב שמחה ומתוך עושר וכבוד ומתוך מעוט עונות. עזרני שאזכה לכבד את השבת בכל עז ותעצומות, בכל מיני שמחה וחדוה. ואזכה להרבות בתענוגי שבת בכל מיני תענוגים, הן להרבות במיני מאכלים ומעדנים ומשקות טובים, הן בבגדי כבוד, להשתדל לזכות לבגדים נאים לכבוד שבת קדש.

והעיקר שתרחם עלי ותעזרני ותושיעני לזכות לשמוח בכל לב בשבת קודש בשמחה וחדוה גדולה באמת, עד שאזכה על ידי השמחה לצאת מעבדות לחרות משעבוד לגאולה. עד שאזכה על ידי השמחה והחרות של שבת, להשלים ולהגדיל דעתי בתכלית הגדלות והשלמות כרצונך הטוב באמת. ועל ידי זה אזכה ליראה שלמה שתהיה היראה עם דעת בלי שום סכלות כלל. ותעזרני ותושיעני להרים ולהגביה על ידי הדעת הקדוש את כל היראות הנפולות אליך לבד תתברך. שלא יהיה לי שום יראה נפולה, שלא אפחד ולא אתירא משום בריאה שבעולם, לא משום שר ואדון, ולא משום אדם, ולא משום חיה רעה ולסטים, ולא משום דבר שבעולם, רק ממך לבד אירא ואפחד באמת, ותהיה יראתך על פני לבלתי אחטא.

(ליקוטי תפילות ח"ב - י"ג - על התורה)

תורה כ"ב תינא

עקר עבודת האדם לצאת ממחין דקטנות למחין דגדלות, כי כמו שהאדם הולך וגדל בגשמיות שבתחלה פשוט הוא קטן מאד וגם אין לו שום דעת ואחר כך הולך ונתגדל מעט מעט בימי הנניקה עד שפסוף ימי הנניקה יש לו איזה דעת של קטנות, ואחר כך הולך וגדל יותר עד אשר מגיע לבן חמש ואז יש לו דעת ללמוד מקרא כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה בן חמש למקרא, ואחר כך הולך וגדול יותר ודעתו נגדל יותר וכו'. כמו כן צריך האדם בעבודת ה' להתנגע בעבודתו יתברך תמיד עד שייצפה לצאת בכל פעם מבחינת מחין דקטנות למחין דגדלות על ידי שישבר כל התאוות והמדות רעות שהם בחינת מחין דקטנות ויעסק בעבודתו יתברך. שעל ידי זה יצפה לדעת אותו יתברך בבחינת מחין דגדלות. וזה עקר עבודת האדם כל ימי חייו. וכן מובן ומבאר בכתבי האר"י ז"ל.

(ליקוטי הלכות או"ח - תפלת המנחה ה)

ציונו הקדוש קודש קודשים

"...בפרט ובפרט ההתעוררות והביטול במציאות על ציון רבינו הקדוש, והפחד והבושה מי שלא הרגיש אין יכולים להטעימו, איני יודע אם הכהן הגדול ביום הכיפורים היה לו פחד כזה, והרגש וביטול כמו השעה שהיינו על הציון הקדוש, מי יתן לי עכשיו שעה כזאת, הייתי מתגלגל אלפים פרסאות בעפר ואשפה לזכות לשעה כזאת. והעיקר זוכים להרגיש דווקא כשהיו קודם בארץ הקודש, כי אז יש לו כלים לאור נורא כזה שאין כמותו.

ובוודאי אי אפשר להעריך ולספר כלל, ההתנוצצות במח והעבודות והידיעות החדשות בעבודת ה' שמשג האיש שבא לשם, וכל חד כפום מסירותו לעבודת ה' וכפי היגיעות והטרחות. ובכל אופן פטור בלא כלום אי אפשר...

מלבד זה מתחילין להרגיש על הציון הקדוש כאב העוונות, ובאין לחרטה גמורה העוקר הדבר משורשו, שיותר טוב שלא הייתי נברא ולא הייתי עושה דבר שכזה וכו', והולך כמה וכמה זמן שמתמרמין במרירות כזה עד כלות הנפש, ועושין תשובה באמת, והרופא המנתח (הוא רבינו הקדוש) עושה ניתוח את הרע עד השורש.

ואחר-כך מתחילין להרגיש מה התכלית, שלא רק נקודות טובות של עבודת ה' צריכין לחטוף, כמו שהרגשנו בארץ הקודש ובפולין, אלא צריך להיות כולו לעבודת ה', ואפילו ההכרח בדברים גשמיים יהא בקדושה, ובפרט העבודות היותר קשות וכבודות מהנעור בלילה, לשרש התאוות ומידות ולהזדכך מזוהמת העולם הזה."

(ימי שמואל פרק קצ"ט - 7)

להיות שאהיה חס ושלום במרה שחורה ביותר מזה בעצמו, מחמת שצריכין להיות בשמחה בשבת ואיני זוכה לזה. (ובאמת כון מאד למחשבתי בזה כי תכף בעת אמירתו כל הנזכר לעיל התחיל לעלות על מחשבתי דאגות איך זוכין לשמחה בשבת). ובה שאמר דבוריו הקדושים האלו "עתה יהיה לך" וכו'. בזה נחם וחזק אותי הרבה שעל כל פנים לא יהיה לי מרה שחורה מזה בעצמו שאני מחויב לשמח בשבת וכו"ל:

גם בעת שהיה מרבה להוכיח אותי על זה להיות שמח בשבת אז עניתי ואמרתי אני חפץ ורוצה מאד להיות בשמחה בשבת (וכונתי היה אם איני זוכה לשמחה בשבת על כל פנים אני רוצה מאד להיות בשמחה). וכבר שמעתי הרבה ממנו מגדל מעלת הרצון והכסופין וכו', ענה ואמר להעולם: השמעתם מה שהוא אומר? היטב אשר דבר!.

גם הוכיח אותנו אז לזמר זמירות בשבת הרבה, ולבלי להסתכל על שום מונע מאיזה בני אדם היושבים על השולחן שנדמה לו שאין רצונם בזה, רק להתחזק לזמר זמירות בשמחה, ולהנהיג השולחן כל יום השבת בשמחה גדולה, כי עקר הוא השמחה בשבת.

(שיחות מוהר"ן - קני"ה)

שיך לסימן י"ז ב"לקוטי תנינא" המתחיל: צריך לזהר מאד להיות בשמחה בשבת וכו', כל זה אמר בליל שבת קדש. ובתחלה שאל אותי: האתה שמח בשבת? השבתי: אני לפעמים נתעורר עלי איזה יראה בשבת שקורין (פרום). ואמרתי לו בזו הלשון: איך בין אמאל פרום. והשיב: **לא כך הוא, העקר הוא שמחה.**

ואז הוכיח אותי הרבה להיות בשמחה דיקא בשבת. ואז אמר כל הענין הנדפס ב"לקוטי תנינא" סימן י"ז הנזכר לעיל מענין מעלת השמחה בשבת. ונכלל שם שגם היראה עקר עליתה על ידי השמחה של שבת דיקא, הינו שעקר הוא רק השמחה בשבת. ואז דיקא עולה היראה שהוא בחינת מה שקורין פרום. והאריך הרבה בשיחה הקדושה הזאת והוכיח אותנו ואותי ביותר להתגבר להיות שמח וטוב לב בשבת ולהרבות בתענוגי שבת וכו' כנדפס שם. ואמר: הלא כל הוצאותיו של אדם קצובין חוץ מהוצאות שבתות ויום טוב וכו'. ואמר: הלא גם בעל הבית פשוט הוא שמח בשבת בהדגים והזויפיצא (מרק) שלו. ואחר כך אמר לי: עתה יהא לך ממה להיות במרה שחורה. כונתו, כי מאחר שהוכיח אותי הרבה להיות בשמחה בשבת יכול

הרע גם אחר מיתתם, כדי שיערב להם תאוותיהם בזה העולם, על פן אומרים שעל ידי חקירות חכמתם יצליחו על ידי זה גם לנצח, כי אם לאו רע להם מאד מה שבין היום למחר? פלו פגרים מתים, ומה ישאר מהם, על פן הם מודים בהשפעת הנפש ואומרים הצלחת הנפש ואומרים הצלחת הנפש לנצח הוא על ידי חכמות, והכל מחמת התאוות ומדות רעות שרוצים למלאות פרסם בכל התאוות ושיהיה להם שם גדול וכבוד בין המלכים ועל ידי זה יצליחו גם אחר מיתתם.

אבל באמת עקר הצלחת הנפש לאחר מיתה הוא פני מה שפרש האדם את עצמו מתאוות עולם הזה ועסק בתורה ותפלה ומצוות ומעשים טובים, וכמבאר בסימן י"ט בלקוטי תנינא ובמקום אחר. על פן עקר התכלית הטוב והנצחי יזכו הצדיקים הגדולים שהם החכמים האמתיים שהתחנפו בחכמה אמתית, ופרשו את עצמם מתאוות עולם הזה לגמרי, ושארו העולם יהיה להם חלק טוב לעולם הבא כל אחד פני מה שזכה להתקרב אליהם ולהאמין בהם ולילך בדרכיהם. ועל פן באמת אמרו רבותינו זכרונם לברכה, שהמבזה תלמיד חכם הוא אפיקורס, שאין לו חלק לעולם הבא.

(לקוטי הלכות או"ח - שבת ו)

עקר הוא אמונת חכמים, להאמין ולהתקרב לצדיקים שהם החכמים האמתיים, כי כל חכמתם לחשב על תכליתם להחליף העולם העובר בעולם קים לנצח, שרק זה נקרא חכמה...

אין שום חכמה רק ליראה את ה' ולפרש מזה העולם לגמרי. ואם לאו כל אדם זוכה לזה בשלמות, על כל פנים ראוי לו לבטל את עצמו נגד אלו החכמים האמתיים שהם צדיקים אמתיים ולהאמין בהם ולהתקרב אליהם באמת בשביל התכלית ובנדאי יזכה לאחרית טוב על נדם. וזה עקר החכמה אמתית, אבל שאר כל החכמות הם הבגד וריק, מאחר שכל חכמתם הוא חכמות העולם הזה הכלה ונפסד,

כי כל חכמות חיצוניות המחקרים שנתעו למקום שנתעו, הכל הוא רק מחמת תאוות רעות ומדות רעות של עולם הזה, כי כלם מלאים תאוות ומדות רעות, וכל חכמיהם הראשונים והאחרונים כלם היו משקעים מאד בכל התאוות והמדות בנאוף וממון וכבוד ואכילה ושתיה ונצחון וקנטור וכו', פיזוע לבקי בהם, ומשם בא כל חכמתם.

ואיתא בספרי קדש, שגם מה שמחקרים בחכמתם ומודים בהשפעת הנפש, גם זה מחמת תאוות, כי הפצים שיצליחו בדרךם

לזכור לרבינו

"וזהו בחינת מה שנוסעין על ראש השנה לצדיקים. כי ראש השנה הוא יומא דדינא של כל השנה, וכל אחד ואחד בא עם קדשתו וצמצומו אל הצדיק הדור. שהוא בחינת קדשי קדשים, בחינת אבן שתיה. שהם הצדיקים שעליהם נשטת העולם. ועל ידי זה נמתקים כל הדינים."

(ליקו"מ ס"א - ז)

הזמן רץ, שעון החול אוזל, עוד כמה ימים כבר מגיעים הרגעים הנעלים שכולם מתקבצים "כאיש אחד בלב אחד" אצל רבינו הקדוש קודש קודשים, כולם מתכללים בצדיק שהוא בחינת "אבן שתיה", המרחם עלינו וממתיק מאיתנו את כל הדינים מהשנה החדשה, הופך אותנו מכף חובה לכף זכות, הלב מתרגש, עולה הוא על גדותיו.

אשרינו, אשרינו, אשרינו!

"ביום ה' תבוא תקצ"ז עליך בטולטשין. אשר זה היום כפר חלף ועבר והלך לו ולא נשאר כי אם מה שחטף כל אדם איזה נקדה טובה מאותו היום כפי הבולבולים והמניעות שעברו אז על כל אחד ואחד מבני העולם. האמת אם נשים לב לזה תסמר שערות בשרנו. אף על פי כן האמת כף הוא וצריכין רק להחיות את עצמנו בהלמוד הקדוש של אומרה לאלקי בעודי, כדי שיהיה לנו כח לחפש ולבקש על ידי דיקא. ועל כלם מה שאנו מכינים עצמנו במחשבתנו להיות על ראש השנה במקום קדש גניזתו הקדושה זאת נחמתנו בענינו ובזה יגיל וישיש לבנו. כי עוד יש תקוה להשיג ארחות חיים מעתה על כל פנים. וה' יצליח דרכינו בהצלחה האמתית והנצחית בזה ובבא לנצח." (עלים לתרופה - רכ"ה)

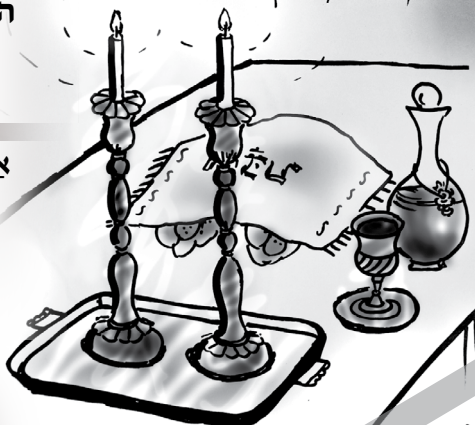
לקוטי מוהר"ן

תורה י"ז תניא

להרבות בתענוגי שבת בכל מיני תענוג הן אכילה ושתיה הן מלבושים כפי מה שיוכל,

כי אכילת שבת הוא פלו קדש פלו רוחניות פלו אלקות

אשרי המשתדל לשמח בשבת כי עקר כבוד שבת הוא השמחה

אומרים לו על איזה דין ומנהג "פוק חזי מאי עמא דבר", היינו העולם נוהג כך כמו שהם אומרים, היה משיבם ואומרם "פוק חזי מאי דבר היינו איך ר' שמואל מקעלין נוהג, כי הוא העולם".

והרב ר' שמואל מקעלין היה נוהג שהיה אומר בין מנחה למערב שיעור בתורה בפשטות לפני הבעלי בתים שלו, וכשהיה בא איזה תלמיד חכם היה מכבדו שהוא יאמר השיעור, והחתם סופר היה רוצה לשמוע הלימוד שלו הנ"ל אבל לא היה יכול כי תיכף שיראה אותו לא ילמוד רק יכבדו שהוא ילמוד, על-כן התגב עצמו תחת הספסל ושמע את הלימוד, ואחר-כך כשלמד החתם סופר עם תלמידיו ואמר פשט מאלו הפשטים היה אומר "את זה גנבתי מר' שמואל קעלין". (דאס האב איך געגאנביט ביי ר' שמואלין)

בנו הרב ר' וואלף מבאס קיווין היה עושה משא ומתן והיה איש אמיד, והיה רוצה להחזיק את אביו ר' שמואל הנ"ל, אבל הוא לא רצה כי לא היה נהנה משל אחרים, והיה הולך בלבושים פשוטים כי לא ידו משגת ללבושים נכבדים, ובנו היה לו יסורים מזה, והיה מוכיח אותו על-זה ושהוא יעשה לו מלבושים כראוי, והשיב לו כנ"ל שאינו נהנה כל ימיו וכו' ולא הועיל כלום.

עד שנפל על עצה כי הוא מבזה ומבייש אותו בזה, כי העולם אינם יודעין שזה מחמת שאינו רוצה להנות ממנו, רק יאמרו מפני שהוא קמצן על-כן לא נותן לאביו שילביש את עצמו, ובה לקח אותו, שקיבל המלבושים מבנו. ואחר פטירתו מצאו כל החשבון שבנו הוציא עליו ושיחזרו לו כדי שלא יהנה משל אחרים. (כתי"ר ר' שמואל הורביץ ז"ל)

אחד מאניש נסע לארץ-ישראל, ועל הספינה הניח טלית ותפילין דרש"י ודרבינו תם, ושם היה אחד מהכופרים רח"ל ולעג וצחק עליו, ואמר לו "אתם מהעולם הישן" (וואס איז דא מיט אייך ציא רעדן איהר זענט פון דאער האלטער וועלט, ניט פון היינטיגע וועלט) והשיב לו אדרבא אתה מהעולם הישן ואני מהעולם החדש, (פאר קערט דיא ביסט פון דער אלטער וועלט, אין איך בין פין דער היינטיגער וועלט) ותמה עליו מה הוא אומר.

והשיב לו: תבין כמו שכתוב בהגדה "מתחילה עובדי ע"ז היו אבותינו ועכשיו קרבנו המקום לעבודתו ועכשיו קרבנו המקום לעבודתו, שנאמר ויאמר יהושע אל כל העם כה אמר ה' אלהי ישראל בעבר הנהר ישבו אבותיכם מעולם תרח וכו' ויעבדו אלקים אחרים, ואקח את אביכם את אברהם וכו'". נמצא שאני כבר מהעולם החדש מ"ועכשיו קרבנו" ואתה מהעולם הישן "מעובדי עבודה זרה היו אבותינו מעולם" ונעשה שחוק ולעג בין כל האנשים, ופניו נעשו כשולי קדרה.

הרב הגאון הצדיק ר' שמואל קעלין בעל מחבר ספר "מחצית השקלי" על השולחן ערוך, והעיקר הוא פירושו על המגן אברהם, אומרים העולם כי הוא בעצמו נשמת המגן אברהם, ומפני שבהחיבור מגן אברהם קיצר מאוד עד שקשה להבין, על-כן הוכרח לבוא עוד הפעם בזה העולם ולעשות החיבור מחצית השקל ולפרש היטב דבריו.

הוא היה רב בקעלין, והחתם סופר היה נכנע מאוד אליו, וכשתלמידי החתם סופר היו

לזכות התורמים ומשפחתם. דפנה בת שרה זיווג הגון. אפרת בת שרה הצלחה.

לתרומות והנצחות להחזקת העלון והמבחינים בליקו"מ
פלא': 050-418-0673 ■ ת.ד. 5136 ירושלים
ניתן לראות את העלון ב: shuvubonim.com